

25 mars 2018 Kyrkans tidning – Eftertanke

Enligt en undersökning som ekot har gjort oroar vi oss just nu allra mest för våldet och kriminaliteten. Om vi har skäl att känna så, eller inte, förtäljer inte historien. Men visst är det begripligt att vi upplever det så just nu. De morgnar vi vaknar till nyheter, utan att någon eller några, någonstans i Sverige har skjutits till döds eller skadats, är lätt räknade. Våldsdåden har blivit regel snarare än undantag och den utmaning som det eskalerande våldet ställer oss inför är massiv. Allmänhet och myndighet; alla finns vi i ett sammanhang som är större än att någon av oss på egen hand kan famna och hantera helheten.

I kommande söndags evangelietext möter en Gud som går fram med väldig kraft. En Gud som störtar härskare från deras troner. Som gör mäktiga verk med sin arm och som skingrar dem som har övermodiga planer. Bilden av den Gud som Maria målar upp slinter mot en gråmulen kväll i en av Malmös utkanter då en ung kille skjuts till döds när han efter att ha tränat står och väntar på bussen. Guds mäktiga verk ter sig avlägsna när en handgranat kastas in i ett radhus i Göteborg, där en familj precis har släckt ljuset och lagt sig för att sova.

Allt oftare slår det mig att Guds handlande följer en egen logik. En människa väljs ut, ställs inför ett uppdrag, ofta med en förväntan som vida överstiger vad hon tror sig förmögen att klara av. Och innan hon vet ordet av är hon indragen i en rörelse som växer. Ett vandrande folk som visserligen går långa sträckor i öknen men som är burna av mening som mål. Och som får uppleva att min visserligen lilla, men dock insats, gjorde skillnad. Ett ja sätter allt i rörelse. Guds logik har det gemensamt med droppen som urholkar stenen att den är liten rörelse som växer och med tiden får en sådan kraft att historien viker av åt ett annat håll. Långsamma processer eller tvära. Inte jag, utan Gud i mig.

Vi som läser Marias lovsång idag kan se hennes ja i ett större sammanhang. Hennes ja har en historia och finns inlemmad i hoppet om en framtid. Men där och då, en ung flicka i ett ockuperat land, gravid och till synes ensam. Inte mycket talar för henne idag och förmodligen inte mer där och då. Ändå, var hade vi varit utan henne? Hennes mod och hennes lika naiva som oförstörda ja! Ett ja som banade väg för liv och hopp, ett ja som banade väg för Jesus.

Det finns en logik i Guds handlande och det är kanske den vi just nu behöver lita på och leva i. Kan det vara så att oron vi känner är Guds väg till varje dig och mig, i ett land ockuperat av

rädslan för våldet som sprider sig och kriminaliteten som blir allt mer raffinerad. En människa väljs ut, idag är det du och jag, Gud ställer en öppen men uppfostrande fråga, vem ska jag sända? Oron vi känner in på bara skinnet ställer oss inför ett uppdrag, och som så många gånger förr är förväntan oändligt mycket större än den förmåga som vi ser i oss själva.

Två bokstäver ska till; ett ja behöver sägas. Jag är Herrens tjänarinna. Och på mindre än en sekund ser vi att vi är delar av en rörelse som växer. Ett vandrande folk, som visserligen måste gå långa sträckor i öknen, men som bärs av en visshet om vart vi är på väg. Vägen har ett namn och resan har ett mål. De gånger då vi erfar Guds egen logik är vi där.

Vi är där varje gång som de hungriga mättas och de rika står med tomma händer.

/ Ann Aldén

Kyrkoherde i Jönköpings församling